

saaledes, at Taget i Ildbrandsstilfælde ikke kan stride ned over dem, er det jo ikke ret vel muligt at se, hvorledes man synderlig bedre skulde sikke Mennesker og Dyr mod at indebrænde, ved at alle Bygninger over hele deres Taglængde ere forsynede med et saadant Bindemateriale. Jeg kan ikke se, at det hjælper til at faae Mennesker ud af et Vaaningshus, at Loden er tækket paa denne Maade. Jeg kan heller ikke se, at det hjælper til at faae Dyrene ud af Stalden, at Loden, Løvehuset og Materialsfuret er tækket paa denne Maade. Nei, skulde der være en Foranstaltning, som virkelig vilde hjælpe frem for dem, der her ere paabudne til at redde Dyrene i Ildbrandsstilfælde, vilde det vistnok være den, at man forbyd disse aabne Loster og Stanger, som findes saa mange Steder paa Landet, hvor Galmen hænger ned og i Ulykkesstilfælde udbreder Ilden, saar den til at blusse op, saa at hele det Indvendige staar i et Flammehav paa eengang. Selv om Indgangene altsaa ere nok saa sikrede, er det dog en Umulighed at komme ind for at redde Dyrene. Disse ere vilde, fordi brandende Palmknipper og Løgtømper falde ned over dem og soide dem i Guden. Det er en langt svære Fare, thi derved blive de saa vilde, at man ikke kan beskjæftige sig med deres Redning, idet man ikke kan være inde mellem dem uden Fare. Det vilde derfor være langt hensigtsmæssigere, om saadanne aabne Loster forbydes, og at det blev fastsat, at enten skulde der være overhvalvede Loster eller Loster af sammenpløiede Bræder eller for den mindre Befolknings Styld, hvor man bruger Stangeloster, at der derover skulde lægges et forsvarligt tykt Lag Ler. — At den høitærede Justitsminister vilde stille sig til de 3 forskjellige Forsøg paa en ny Affattelse af § 1, der foreligger, paa den Maade, som han gjorde det, var Noget, som jeg maatte være fuldt forberedt paa, og jeg skal ikke sige Noget om de Grunde, som den ærede Minister angav. Der er dog et Par Emaabemærkninger, som jeg ikke kan undlade at fremkomme med. Den ærede Minister sagde, idet han indrømmede Befolkningsen, at det var et Hensyn, som man ikke saaledes kunde tage med; det Overveiede var, at man fik en god Byggelov og dermed gode Bygninger. Han tilpløiede tillige, at Fremskridt jo i Reglen ere forenede med Befolkningsen, og at vil man have Fremskridt, kan man ikke undgaa Befolkningsen, og han henviste endelig eksempelvis til, at den tjøbenhavnske Byggelov ogsaa paabød mange beføstelige Foranstaltninger, uden at man dog derfor vilde eller burde undlade at vedtage den. Med hele denne Argumentation, der som sædvanlig er logisk og klar som Alt, hvad der kommer fra den høitærede Minister, er jeg fuldstændig enig; men det mod er jeg ikke ligesaa enig i, at Forudsætningerne, hvorpaa denne Argumentation hviler, virkelig ere tilfede. Thi Forudsætningen er, at man for det Første siger,

at det er Hovedsagen at skaffe en god Byggelov, hvorefter vi skulle faae gode Bygninger, og det tror jeg dog vilde være at drive det en lille Smule vel vidt. At sige, at det, at Taget bliver beføstet paa en noget anden Maade end hidtil, har en saadan Birkning, at man derved faar gode Bygninger, tror jeg dog er at gaa en Smule for langt. Men værre er det for det Andet at betragte dette som et Fremskridt, thi som den høitærede Minister har hørt baade ved 1ste Behandling og nu ved 2den Behandling, er der fra flere Sider blevet reist saa mange, saa store og stærke Tvivl om den paagjældende Foranstaltnings Hensigtsmæssighed, at det turde være et Spørgsmaal, om den virkelig er et Fremskridt. Jeg har ikke været mellem dem, som have turdet opstaa sig til Dommere i denne Sag, men jeg staar vedblivende paa det Standpunkt, at for mig er det tvivlsomt, om det er et Fremskridt. Jeg kan se, at det er et Fremskridt, hvad Dyrene angaar, idet man derved kan skaffe sig Udgang til Huse i Ildbrandsstilfælde for at redde Mennesker og Dyr, men om det forøvrigt er et Fremskridt, maa forblive tvivlsomt for mig. I enkelte Tilfælde kan det være det, men i andre er det et bestemt Tilbagekridt. Det er sikkert, at med Hensyn til Forplaning af Ilden fra den ene Bygning til den anden er det fastbundne Lag langt farligere end et Tag, der strider ned. Derom have de fleste været enige, og jeg har ingen virkelig Smødegaaelse deraf hørt. Det kan altsaa have sine Fordele; men jeg tror ikke, at man ubetinget bør kalde det et Fremskridt, og et Fremskridt, som det er værd at ofre store Befolkningsen paa. Hvad Sammenstillingen med den tjøbenhavnske Byggelov angaar, forholdet det sig paa en noget lignende Maade. Thi de store Befolkningsen; som man der paabyder, skriver sig i Reglen fra samvære Hensyn, Sundhedshensyn, og at det er Noget, som man maa ofre Noget for, ligger nær, det kan Enhver forstaa, men her er der jo ikke Tale om noget Sligt; Husene blive lige sunde, enten de blive tækkede med Palmkniver eller med galvaniseret Zerntraad. Her staar man kun ligeoverfor Ildbrandsstilfælde, og da det, som sagt, er tvivlsomt, om Mlemperne eller Guberne staa høiest, tror jeg ikke, man kan kaste Beføstelighedsens Hensyn bort. Jeg skal dermed forlade Ændringsforslaget Nr. 1 udenfor Betænkningen. Jeg skal ikke tillade mig at anbefale ærede Medlemmer at stemme for det; men jeg skal indskrænke mig til at opfordre dem til at indtage et nogenlunde velvilligt Stille overfor det; thi jeg tror rigtignok, at vi ikke let faae en Lov ud, naar ikke de vigtigste af disse Bestemmelser tilfaldt komme til at staa i den. — Der er en Række af Smaa, lidet betydende Ændringsforslag udenfor Betænkningen, som jeg allerhøjest vilde ganske forbigaa; men der er dog fremkommet saadanne Bemærkninger om enkelte af dem, navnlig fra den ærede Ordfører